

BANKIRENS TESTAMENTE

Av A. M. BARBOUR

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Vid sin sekreterares färdiga förfall
Hugh Mainwaring blek och upprörd,
och hans stämma klang matt, då han
sade:

"Jag skall inte längre uppehålla er,
käre Scott, tag den här promemorian,
den innehåller de föreskrifter jag ut-
terligare har att lämna er. För övrigt
vill jag bara be er betrakta er som min
gäst i morgon och med oss deltaga i
dagens fästligheter."

Scott bukade sig och drog sig tillbaka
under uttalande av sina tackskä-
ler, en skarp iakttagare skulle emel-
lertid kunnat märka att det skedd
med en viss reservation.

Han begav sig till sitt rum men gick
bort genast till skåp. Ännu var han
alltför mycket upptagen av dagens
händelser och vad som i morgon kun-
de väntas. Hans tankar återvände
osopporligt till det av honom äntligen
påträffade dokumentet. Han drog ånyo
fram det gulnade papperet ur sin ficka
och läste det om och om igen med allt
större uppmärksamhet, med allt mer
tilltagande sinnesrörelse.

Klockan var nära tre, då hans tan-
kar stördes av ett lätt buller, som
tycktes komma från husets bakida
och liknade smygande steg. Med
spänd uppmärksamhet lyssnade han
en stund, men då ingenting vidare
kunde förnimmas och blott ringa till-
återstod till vila, beslöt han att icke
genast kläda av sig, alltså ljuset och
kastade sig som han var på soffan.

Solen sken klart i rummet, då han
plötsligt väcktes av angeligt skrik av
kvinnoröster. Han rusade upp. Ome-
delbart därefter hörde han högljudt
gråt och ett hastigt springande fram
och tillbaka. Bråskande steg närma-
de sig hans dörr. Han kastade hastigt
av sig sin under sömnen skrynkade
jaquette och påtog sig en rock; han ha-
de knappt gjort det, då någon häftigt
bultade på hans dörr och en av rörelse
darrande stämma ropade hans namn.

Han öppnade och mötte Whitney.
Bakom denne syntes ett par av tjän-
stefolk, som högljutt gråto och jäm-
rade sig.

"Mr. Scott," sade juristen, darrande
i hela kroppen, "ni måste komma med
när i tornrummet, mr. Mainwaring är
mördad!"

"Vad säger ni?!" — Mr. — mr. Main-
waring — mördad? utropade Scott nä-
stan mållös av forskräckelse. — "Det
kan inte vara möjligt!"

"Det är forskräckligt, men det är
så, kom med."

Scott var som bedövad. "Vem upp-
täckte förbrytelsen?" frågade han, un-
der det han vid juristens sida skynda-
de i väg mot tornrummet.

"Kammartjänaren Hardy. Vi ha re-
dan telefonerat efter läkaren och co-
ronern."

Scott genomförs av en rysning, då
han inträdde i biblioteket. Allt var
här ännu så, då han senast sett det,
men en blick genom de främrag-
na portiernas, som eljest skilde torn-
rummet från biblioteket, satte honom
i tillfälle att konstatera det oerhörda.

Där låg Hugh Mainwaring på golvet,
ungefär mitt emellan skrivbordet och
kassaskåpet, med kroppen något vil-
lande på höger sida och huvudet i en
blodpool. Inom räckhåll för hans nä-
stan alldeles utsträckt högra arm låg
en revolver. Någonsting liknande ett
brännår alldeles över högra örat och
nära tinningen visade, var vapnet ut-
fört allt dödande verk. Det kortklip-
ta håret var vid tinningen svevt och
den därmed liggande delen av ansik-
tet svårt, varav man kunde för-
stå att det ödesdigra skottet blivit av-
fyrat på mycket nära håll. Emellertid
förforunnos inga tecken på att en
brottning ätt rum. Allt stod på sin
vanliga plats; skrivbordet var läst,
blott den främre skånske vridbara
skrivstolen var något skjutet åt sidan.

Ralph Mainwaring knäböjde bredvid
den döda; mr. Thornton och unge
Mainwaring, som omedelbart efter
Scott inträdde i rummet, stannade
stemma av förfäran innanför dörren.

Den djupa tystnaden bröts först av
Whitneys röst:

FRITT TILL LIDANDE AV
HÄMMORJDER.

Låt ej skära Er — intill dess Ni har
försökt denna nya hemkur, som
vem som helst kan begagnas sig av
utan bevrar eller tidsförbruk. Helt
enkelt tugga en behagligt smakande
tablett nu och då samt befria Er från
hämorrhoider.

Låt mig bevisa detta fritt.

Min levande metod för behandling och
varaktigt lindring av hämmorjder är korr-
rekt. Talsamt efter talsamt tackkomma brev intyga
dessa, och jag önskar att Ni skall försöka
denna metod på min bekostnad.
Det kräver lika, om Er fall är av lång
varaktighet eller nyligen utvecklade, vare
sig det är kroniskt eller akut, vare sig det
är tillfälligt eller permanent, så bör Ni såvida
er denna fria behandling.
Beskrifvelse: "Har jag inte varit i
där, eller Er avsevärdhet, om Ni be-
sväret av hämmorjder, skall min metod
bringe Er hjälp omedelbart."
Jag önskar speciellt skicka den till de
där svårslidande hemliga fallen, i vilka alla
former av salver, smörjor och andra jo-
kale applikationer ha slagit fel.
Jag önskar Ni må fatta, att min behand-
lingsmetod för hämmorjder är den mest på-
litliga behandlingen.
Dessa liberala erbjudande av fri beand-
ling är alltså helt obegränsade för Er, att för
bort en enda dag skriv ni. Sänd igen på
går. Helt enkelt postad kupongen, men
gör det nu i dag.

FRITT HÄMMORJDERMEDEL.

E. R. Page,
394 Page Bldg., Marshall, Mich.
Var god sänd fritt försök av Er metod
till:

"Gott, då skola vi lämna er ensam,"
svarade Ralph. "Jag skall ordna allt."
Han avlägsnade sig i sällskap med sin
kusin och gav en i korridorerna väntande
betjänt följande order: "Mrs La Grange
skall genast komma till mr Whitney
i biblioteket, och Wilson och kusken
skola komma hit till mig."

"Betjänten skyndade bort. Kort där-
på uppenbarade sig Wilson, sedan män-
na år i tjänst hos Ralph, och Brown,
kusen på Oakhill.

Mainwaring vände sig först till den
sistnämnde:

"Ni Brown går ut och ställer er fram
för stora portien och försöker så myc-
ket som möjligt hålla mängden tillba-
ka. Ingen får tillåta vidare släp-
pas in med undantag av coronern och
de som äro i hans sällskap samt läka-
ren. Har ni förstått?"

"Jaha, för all del."

"För er, John," fortfor han, sedan
kusken avlägsnat sig. "För er har jag
ett uppdrag, som jag inte kan lämna
åt någon annan, ty därtill fördras en
person, som kan motsvara ett fortro-
endeuppdrag, och jag känner er tyst-
låtenhet och pålitlighet. Det gäller
att hålla reda på vad som försigår
här i huset. Därtill fördras skarp och
ovärlig uppmärksamhet, fin borsel
och förmåga att lämna sig efter om-
ständigheterna. Alla dessa egenskaper
äger ni. Min önskan är alltså, att
ni i tysthet ger akt på alla här i huset
anställda och alla som komma och gå
här, lägger märke till vad som sägs
och i berättar till mig allt vad som
föreligger märkvärdigt i ena eller and-
ra händelser, särskilt i fråga om vad
som ni tilldragit sig. Dessutom har
ni att tillse, att ingen av tjänstperso-
nalen får lämna huset utan min speci-
ella tillåtelse. Jag litat nu på att ni
i allt motsvarar mitt förtroende."

"Ska' nog sköta det, nådig herre."

Då Wilson avlägsnat sig, återvände
den till mrs La Grange sände betjänten
och anmälde, att hon var så medtagen
av underrättelsen om mordet, att hon
inte kunde komma för ögonblicket;
men hon skulle genast uppsöka mr
Whitney, så snart hon hunnit något
hämta sig.

Ralph avfärdade honom med en rö-
relse av huvudet. "Thornton, som under
tiden gått fram och tillbaka i korrido-
ren, närmade sig nu och utbrast:

"Vad du, Mainwaring, sedan jag i
går fick höra testamentets innehåll,
kan jag inte få ur mitt huvud, att vi
inom kort få höra något, som angår
denna kvinna — hm — hm — något
alldeles särskilt."

"Ska' och mig föreläsa det," svarade
Mainwaring långsamt och med
tonvikt på varje ord, "mig föreläsa
det, som om det alldeles säkert skulle
komma något i dagen om denna kvinna
själv. Hon är nyckeln till kåtan, det
tror jag, och det tror nog Whitney
också."

"Hur menar du? Anser du det verk-
ligen möjligt, att hon kan ha haft nå-
got att göra med mordet? Om det nu
verkligen är ett mord."

"Säkert är i alla fall, att Whitney
misstänker någon här i huset, och vi
ha tillsvare rätt att dra våra slut-
satser efter behag. Jag måste öppet
tillstå, att de där dispositionerna i tes-
tamentet, som du anspelar på, föreläsa
mig högst märkvärdiga. De inte blott
bekräfta — synes det mig — vad vi
änade, innan vi kände testamentets in-
nehåll, utan de ge även en tydlig fing-
erisning beträffande de personer, som
möjligen kunna framträda med anspråk
på Hugh's kvarlåtenskap. Kanse är
detta av betydelse till och med för lö-
sningen av den gåta öfver vilken vi stå."

"Ja, min själ, ser det inte så ut!
Men tror du verkligen, att den där
kvinnan kan komma med några lagli-
gen giltiga anspråk?"

"Lagligen giltiga eller inte, synes
hon i alla fall kunna komma med en
del anspråk, ty när en man i Hugh's
ställning anslår ett så vackert kage åt
sin husföreståndarinna och skänker
hennes som ett belopp på femtio eller
sjutiofem tusen dollars, så må man
väl fråga sig, vad det bevisar, och —"

Ralph avbröt sig vid en varnande
blick från Thornton, och i det han vände
sig om, fick han se mrs La Grange
ljuddöst komma korridorerna. Hon
var så klädd med stora omsorg; Hög-
liga spetsar omkring hennes välformade
hals och de fina händelserna. Hon
nådde vackra brunetta ansikte röjde
stark rörelse. Med en tyst buggning
gick hon förbi de båda herrarna och
inträdde så tyst i biblioteket, att de
i tankar fördjupade juristen icke märkte
hennes förtän som stod alldeles fram-
för honom. Han spratt till, men
ingen av dem talade på en stund; det
var ett ögonblick av tyst ömsesidig
utforskning.

Sedan någon tid hade mrs La Grange
kännt på sig, att Whitney var en av de
få, som icke läto gåcka sig av hennes
ålskärda sätt. Därtill kom, att hans
ställning som Hugh Mainwarings för-
trödde oroadde henne med avseende på
hans tankar om hennes person. Han
var en framstående jurist och hon la-
de just i detta ögonblick mycken vikt
att göra ett gott intryck på honom.
Lyckades det henne att vinna hans
gunst och tillförsäkra sig hans bistånd,
så skulle hon därmed ha gjort ett myc-
ket lyckligt schackdrag. Hon hade
sin plan klar för sig och var beredd
att spela vilken roll som helst; det
gällde bara att få klart för sig i vilken
andel det skulle vara. Detta fick hon
ganska snart reda på, en blick från
Whitney upplyste henne därom. Det
uttryck av förakt, som låg i denna
blick, sade henne genast, att hon långt
ifrån att kunna rädda på hans gunst,
i honom hade sin biträdda fiende.
I samma ögonblick, som detta stod klart
för henne, visade hon också hur hon
skulle handla. Hennes strålände blick
blev genast kall, och hennes ansikte

fick omedelbart sitt vanliga, litet hög-
dragna och oäkompiga uttryck.

Efter några allmänt hållna ord om
den förfärliga tilldragelsen, fortfor,
Whitney: "Denna dag blev sanneri-
gen något helt annat än vi tänkt oss."

"Ja", sade hon med ett lätt hän i
tonfallet: "det har för släktingarna
blivit, inte bara förhoppningar på fram-
tiden, utan det omedelbara uppfyllan-
det av deras önskningar."

"Det finns inte ringaste anledning
antaga, att någon av dem betraktar den
förfärliga händelsen ur denna syn-
punkt," svarade han skarpt.

"Må vara", invände hon värslöst,
"men mig förefaller det som åtmin-
stone en av dem kint sin glädje över
det vinkande arvet, stord av tanken
på att testamentstygaren sannolikt kun-
de komma att leva ganska länge ännu."

"Vem är det ni talar om?" frågade
han barskt.

"Jag vill inte nämna några namn,"
svarade hon kallt. "men om släkten
från London vetat, vad jag vet, skulle
de inte ha gjort sig besvär med att fa-
ra över det stora vattnet för att spela
med i ett sådant skämt som det som
sattes i scen här i går. De ska snart
få erfara, att det finns andra med nam-
net Mainwaring, som ha bättre rättig-
het och anspråk."

Mrs La Grange yttrade detta i dryg
närsta halfnoll ton; hela hennes upp-
trädande visade, att hon icke hade min-
sta spår av medkänsla eller intresse
för den döda.

De sista orden tycktes emellertid
alldeles ha undgått juristens uppmärk-
samhet; han frågade nu plötsligt och
oförmedlat: "När sag ni er husebonde
senast, mrs La Grange?"

Hon skulle just till att svara, då
Scott trädde in från tornrummet. Hans
öfvantade inträde och den genomfrån-
ande blick, varmed han betraktade hen-
ne, framkallade på hennes ansikte
en snabb vaxling av uttryck, än över-
raskning, än av fruktan eller trots.
Hon tvekade ett ögonblick, men stä-
rade därpå värslöst: "Tämligen
sent i går kväll."

Juristen stod alldeles i begrepp att
fråga vidare, då han blev avbruten av
mr Thornton som visade sig i dörren
och sade:

"Jag ber om ursäkt att jag står,
men coronern med sitt sällskap är kom-
men, och jag måste be er, mr Whit-
ney, ta emot dem; ni känner dem för-
modligen."

"Ja visst!" — Mr Scott, vill ni vara
så god och vänta oss här."

Mrs La Grange tycktes tänka efter
om hon skulle stanna kvar eller av-
lägsna sig. Men då hon i den unge
sekreterarens ögon läste ett instinkt-
ligt misstroende, lämnade hon rum-
met med en lätt, men stolt böjning på
huvudet för den unge mannen. I detta
ögonblick hörde man hur herrarna när-
made sig.

Mr Whitney tog emot de aokomman-
de på den till första våningen ledande
huvudtrappan. Han hälsade först på
en yngre herre, doktor Hobart, mr.
Mainwarings läkare och intima vän.
Efter dem följde mr Elliot och mr
Chittenden från firman Mainwaring &
C:o. Sist kom coronern åtföljd av en
liten hervo av oansenligt yttre, på vil-
ken mr Whitney hälsade med särskild
härtlighet och som han presenterade för
släktingarna som "mr Merrick."

Han förde de aokommande herrarna
omedelbart till biblioteket, där inom
ett ögonblick även mr Ralph Main-
waring och hans son infunno sig. Ef-
ter omedsig presentation och sedan
Ralph givit en betänt befallning att
icke släppa in någon, gav mr Whitney
en kort berättelse om hur mordet vagn-
täckts, och därpå begav sig alla till
tornrummet.

Doktor Hobart höjde sig genast un-
der uttryck av djup sorg ned över det
i dess ursprungliga läge lämnade li-
ket. Miljonerna hade varit en av hans
gynnare, och detta förhållande hade,
trots skillnaden i ålder, utvecklat sig
till en intim vänskap. Efter en lång
blick in i vännens ansikte, började
han tillsammans med coronern under-
söka säret. Den lille mannen, som be-
lögsagat coronern, såg tyst på.

Det visade sig att kulan inträngt
strax över högra ögat och i något sned
riktning genombrorrt hjärnan samt
gått ut i bakhuvudet, nära nacken. Det
lyckades emellertid icke, trots om-
sorgfullt sökande, att anträffa kulan.
Undersökningen riktades nu på den i
närheten av den dödes hand liggande
revolvern. Den bar stämpeln Smith &
Wesson, kaliber 32, och hade blott ett
skott avskjutet. Det var alltså efter
all sannolikhet detta, som medfört dö-
den.

Coronern lyfte upp vapnet och frå-
gade:
"Ar det någon av er, mina herrar,
som vet om detta vapen tillhört den
avlidne?"

Det uppstod en stunds tystnad; där-
på sade Whitney: "Mr. Mainwaring
ägde nog en revolver, men om denna
tillhört honom, vet jag inte, då jag al-
drig sett hans revolver. Kanse mr.
Scott känner igen den?"

"Nej, jag vet blott, att jag sett en
revolver, liksom i mr Mainwarings
skrivbord. Jag har inte varit i tillfäl-
le att se den närmare och kan därför
inte uttala mig."

"Om den brukade ligga i mr Main-
warings skrivbord, så är det ju det
enklaste, att vi övertyga oss om, huru-
vida den finnes där ännu", anmärkte
mr. Whitney. "Ni har formodligen
nyckeln, mr Scott?"

"Ja visst. Vi kunna genast se ef-
ter."

Därmed trädde den unge mannen
fram till skrivbordet och öppnade det

5. Viktiga upptäckter.

Mr Whitney tog emot de aokomman-
de på den till första våningen ledande
huvudtrappan. Han hälsade först på
en yngre herre, doktor Hobart, mr.
Mainwarings läkare och intima vän.
Efter dem följde mr Elliot och mr
Chittenden från firman Mainwaring &
C:o. Sist kom coronern åtföljd av en
liten hervo av oansenligt yttre, på vil-
ken mr Whitney hälsade med särskild
härtlighet och som han presenterade för
släktingarna som "mr Merrick."

Han förde de aokommande herrarna
omedelbart till biblioteket, där inom
ett ögonblick även mr Ralph Main-
waring och hans son infunno sig. Ef-
ter omedsig presentation och sedan
Ralph givit en betänt befallning att
icke släppa in någon, gav mr Whitney
en kort berättelse om hur mordet vagn-
täckts, och därpå begav sig alla till
tornrummet.

Doktor Hobart höjde sig genast un-
der uttryck av djup sorg ned över det
i dess ursprungliga läge lämnade li-
ket. Miljonerna hade varit en av hans
gynnare, och detta förhållande hade,
trots skillnaden i ålder, utvecklat sig
till en intim vänskap. Efter en lång
blick in i vännens ansikte, började
han tillsammans med coronern under-
söka säret. Den lille mannen, som be-
lögsagat coronern, såg tyst på.

Det visade sig att kulan inträngt
strax över högra ögat och i något sned
riktning genombrorrt hjärnan samt
gått ut i bakhuvudet, nära nacken. Det
lyckades emellertid icke, trots om-
sorgfullt sökande, att anträffa kulan.
Undersökningen riktades nu på den i
närheten av den dödes hand liggande
revolvern. Den bar stämpeln Smith &
Wesson, kaliber 32, och hade blott ett
skott avskjutet. Det var alltså efter
all sannolikhet detta, som medfört dö-
den.

Coronern lyfte upp vapnet och frå-
gade:
"Ar det någon av er, mina herrar,
som vet om detta vapen tillhört den
avlidne?"

Det uppstod en stunds tystnad; där-
på sade Whitney: "Mr. Mainwaring
ägde nog en revolver, men om denna
tillhört honom, vet jag inte, då jag al-
drig sett hans revolver. Kanse mr.
Scott känner igen den?"

"Nej, jag vet blott, att jag sett en
revolver, liksom i mr Mainwarings
skrivbord. Jag har inte varit i tillfäl-
le att se den närmare och kan därför
inte uttala mig."

"Om den brukade ligga i mr Main-
warings skrivbord, så är det ju det
enklaste, att vi övertyga oss om, huru-
vida den finnes där ännu", anmärkte
mr. Whitney. "Ni har formodligen
nyckeln, mr Scott?"

"Ja visst. Vi kunna genast se ef-
ter."

Därmed trädde den unge mannen
fram till skrivbordet och öppnade det

IRRITATION I STRUPEN

Talare och sångare äro speciellt be-
svärade av irritation i strupen samt hosta,
ofta i en sådan utsträckning att det förstör
verkan av deras uppträdande publikt.

Mera partikulär på landet, där långa
landsvägsresor i stormigt väder och plöts-
lig temperaturväxling vid inträ-
det i varma, fullproppade bygg-
nader medföra torr strupe, irra-
tation och hosta.

En sipp av Dr. Chases Sy-
rup of Linseed and Turpentine
medför den största tänkbara
lindring och på en underbart
kort tid. Den klarar strupen
och luftgångarna och skyddar
— genom att täcka slemhinnan —
denna mot vidare irritation.

Ni får ej blott den tillfälliga lindring.
Canadian Agency: F. DOJACEK, 850 Main St., Winnipeg, Man.

**Dr. Chases Syrup of
Linseed and Turpentine.**

Brukat efter badet Dr. Chase's Ointment Håller Spädbarnets hud mjukt och lent

Spädbarnets hudåkomor förorsakas i allmänhet av upphetsning och hudirrita-
tioner, resulterande från klädernas friktion.
Småbarnets hud är känslig, och om de försummas skola dessa hudirritationer ut-
vecklas till eczema. En och var känner till de lidanden, som förorsakas av eczema och
eczemas tendens att bli kronisk samt spridas över kroppen.

Under det att Dr. Chase's Ointment botar eczema, är det alltid bättre att för-
hindra en sådan åkomma och detta är skälet, varför modrar brukar ointmentet efter
spädbarnets bad i syfte att förebygga irritationer och mera allvarsamma hudåkom-
or.

Puder tilltärper porerna i huden och äro på grund därav en orsak till hudirrita-
tion. Dr. Chase's Ointment å andra sidan ränsar porerna och håller huden i ett häls-
samt tillstånd.

Regulär storlek, 60 cents per ask; familjestorlek, omkring fem gånger så
mycket \$2.00. Canadian Agency: F. DOJACEK, 850 Main St., Winnipeg, Man.

GÖR EN RESA DENNA VINTER
TILL
PACIFIC-KUSTEN eller ÖSTRA CANADA
MED
"TRANS-CANADA LIMITED"
DET SNABBGAENDE "ALL SLEEPING CAR"-TAGET
TILL
VANCOUVER—VICTORIA TORONTO—MONTREAL
LÄMNA VINNIPEG 9.35 F.M. LÄMNA VINNIPEG 11.35 E.M.
KVALITET MATSALS VAGN BETJÄNING—BEKVÄMA SOVADELNINGAR BIB-
LIOTEKS OBSERVATIONS VAGNAR
TVA ANDRA TÅG DAGLIGEN
FÖR FULLSTÄNDIGA UPPLYSNINGAR OCH RESERVATIONER ANSÖK HOS VILKEN SOM HALST
AGENT FÖR
CANADIAN PACIFIC RAILWAY

Det visade sig genast att revolvern inte
längre fanns där.

De närvarande sågo förvånade på
varandra. "Märkvärdigt!" mumlade
den ene. — "Vad skall detta väl bety-
da?" yttrade en annan. — Mr Thor-
nton utbrast: "Självmod, alltså. Det
var det jag trodde från början."

Ralph såg frågande över till Whit-
ney, som emärskigt skakade på huvu-
det, och även coronern tycktes vara
av samma mening. Han lutade sig
åter ned och undersökte säret ännu
en gång.

"Säg mig, doktor," vände sig Ralph
till Hobart, "hur länge kan han ha va-
rit död?"

"Ätta till nio timmar, efter vad jag
kan tycka", svarade läkaren.

"Döden måste således ha inträtt
ögonblickligen," sporde mr Whitney

"Utan tvivel. Något annat är inte
gärna möjligt."

Ralph såg på sin klocka. "Hon är nu
halv tio. Man skulle således kunna
antaga, att det skett ungefär klockan
ett på morgonen?"

"Alldeles riktigt. Det bör stämma
ungefär", bekräftade coronern, som
strax därpå frågade: "Vid vilken tid
såg man senast mr. Mainwaring?"

"Vid middagstid, så vitt hittills
kunnat utrönas."

"Hm — alltså omkring klockan tolv
Var? Av hvem?"

"Har — av privatsekreteraren".

Coronern gjorde några anteckning-
ar. "Så", sade han, "nu kan den dö-
de tagas om hand av begravnings-
tjänstören. Låt mig vidare få höra
den betjant, som först meddelade un-
derrättelsen om det skedd."

Medan betjanten tillkallades, drog
sig mr. Elliot och mr Chittenden till-
baka; och även doktor Hobart och unge
Mainwaring avlägsnade sig.

Under tiden hade mr Merrick efter
en noggrann undersökning av den dö-
de och en ännu noggrannare av själva
rummet, med händerna i fickorna på
sin linnerock och ögonen fästa på gol-
vet, dragit sig in i biblioteket. Här
böjde han sig ned flera gånger och be-
traktade noga mattan. Sedan han på
detta sätt gått omkring i rummet två
eller tre gånger, kom han i ordningen
till fonster och dörrar, vilkas hakar
och lås skarpt monstades. Han såg
sig om på samma sätt i rökrummet
och sängkammaren och kom så ut i
södra hallen.

(Forts.)